

מחר יהיה טוב

מגיש: איתמר גולני
 כיתה: ח'6
 חטיבת רבין תל מונד
 מחנכת: גלית כהני

יומני היקר שלום.

היום השביעי לעשירי 2025, שנתיים לפרוץ מלחמת "חרבות ברזל". זה היה תקופה נוראית, הנה קטע אחד מהיומן שכתבתי בתחילת המלחמה: "אני זוכר שב7.10.2023 פרצה מלחמת "חרבות ברזל", הטבח הנוראי בקיבוצי העוטף, הרצח הנוראי במסיבת טבע וחטיפת אזרחים חפים מפשע. זה הייתה תקופה נוראית, מזל שזה עבר ועכשיו כל החטופים חזרו, העניינים חזרו לשגרה ומדינת ישראל רק התקדמה מאז. אני עכשיו גם מזכר שבסוף המלחמה עשינו חגיגות בכל הארץ, כי סוף סוף יש שלום, אין חמאס, אין דאגות, אין טילים ואזעקות מאז היה שלום בכל הארץ. כיום, בשנת 2025 העברנו את תושבי עזה למקומות מגורים ובנינו דברים שם כמו: קניונים, חופים, לונה פארקים, חנויות אוכל ומסעדות גורמה. התפתחנו גם עם הרכבת התחתית מהמנהרות שם, פתחנו יותר את הנגב והפכנו אותו למקום מגורים, עשינו חקלאות שעזרה לתושבים בעוטף, פיתחנו שם עיר ומלא אנשים עברו לגור בשלום. ומאז יש טקסי זכרון לזכר הרצח הנוראי שנפל על המדינה". הנה עוד קטע מהיומן שכתבתי בתחילת המלחמה:

יומני היקר שלום, היום ה9 לעשירי 2023, המצב בארץ רק הדרדר, גם בשבילי. הנה סיפור על מה שהולך עכשיו:

"המחבלים עברו את הגדר ורצו לקיבוצים ולמסיבת טבע שהייתה באותו יום והרגו אנשים וגם חטפו אנשים, הם גם בנוסף שרפו את כל הבתים בקיבוצים בבית ספר. הם התעללו בילדים, מבוגרים וקשישים, אנסו נשים וחטפו אפילו תינוקות. אי אפשר לתאר מה עבר באותו יום לקיבוצי העוטף, הקיבוצים כמו: ניר עוז ובארי לא נראים אותו הדבר, חצי הקיבוץ נשרף, המשפחות בוכות על האנשים שאבדו, והשמחה שהייתה שם לפני כבר לא נמצאת שם, האנשים בקיבוצים ובכללי בכל הארץ עדיין לא מצליחים לעכל את כל המעשים הנוראיים שהחמאס עשה למדינת ישראל".

הנה קטע מהיומן הפעם מ2024:

אני זוכר שב7.10.2023 פרצה מלחמה בין ארגוני הטרור הפלסטינים בעזה לבין מדינת ישראל. אני זוכר שהייתי בקמפינג עם חברים, ואז היינו צריכים להקפיץ את אח שלי ללחימה בעוטף עזה אז נסענו מהר הבית אבא שלי הקפיץ את אח שלי ואני אח שלי התאום ואמא שלי נשארנו בבית והדלקנו טלוויזיה כדי לראות מה קורה. והתברר שזה לא היה סבב טילים רגיל ו4 מחבלים שנכנסים לארץ והנחתה כניסה של אלפי מחבלים שהשתלטו על קיבוצים וערים קרובות כמו שדרות בארי זיקים נתיב העשרה ועוד והמחבלים טבחו וחטפו אלפי אזרחים חפים מפשע. זו הייתה תקופה נוראית ולחוצה מאוד היינו מודאגים לגבי אח שלי הגדול ששירת בצנחנים.

הנה עברו להם שנתיים ועכשיו הכל בסדר כל החטופים חזרו ועכשיו כבר אין ארגוני טרור פלסטינים בעזה ואין מחבלים.

בעזה ישראל הקימה עיר מתפתחת עם המון דברים שלא היו קודם כמו סניפי סטארבקס, חוף נובה, אולמות כדורסל, אצטדיון הכדורגל נובה, פסטיבלים, מסיבות מסעדות קניונים מלונות רכבת ואפילו רכבת תחתית במנהרות שחמאס בנה ועברו לשליטה שלנו.

אני רוצה להוסיף עוד סיפור אחרון על מקרה מזעזע עם סוף טוב. אוהד מונדר החטוף בן ה-9:

בתחילת המלחמה אוהד נחטף, הנה הסיפור שלו:

ב-7 באוקטובר, כך סיפר רומי בשיחה הקודמת, "שלחתי לאוהד הודעה. הוא הספיק לראות אותה אבל כבר לא ענה לי. אני יודע שהוא נוסע הרבה למשפחה בעוטף, והיה חג, אז חשבתי שאולי הוא שם. אני יודע שהוא מסתכל בטלפון לפחות 30 פעמים ביום, אז דאגתי והבנתי שקרה משהו. ביום שלישי, אחרי 7 באוקטובר, אמא כתבה לי שאמרו שהוא חטוף".

במהלך השבוע, סיפר אוהד הקטן לחבריו, הביאו אליו המחבלים ילדים נוספים ששיחק איתם. עוד מתברר כי הוא כתב יומן שתיעד את חוויותיו, אבל החוטפים לא הסכימו שיביא אותו לישראל. "אמא שלו הבינה שזה עלול לסכן אותם, וזרקה את היומן", כך לפי החברים. מה כתב אוהד ביומן, ומדוע חשבו בחמאס שתיעוד תמים שכותב ילד כדי לתת פורקן לרגשותיו עלול לסכן אותם? השאלות האלה כנראה ייוותרו, לפחות בתקופה הקרובה, ללא מענה.

אוהד, כך סיפר לוואלה קרוב של משפחת מונדר, "למד ברצועה כמה מילים חדשות באנגלית ובערבית. התנאים שבהם הוחזקו לא היו טובים. הם ישנו על ספסלים מפלסטיק כמו של קופת חולים - אנשים בני 80, בלי מזרון".